

JAN PONĚŠICKÝ

Agrese, násilí

a psychologie moci

TRITON

Jan Poněšický

**AGRESE, NÁSILÍ
A PSYCHOLOGIE MOCI**

for JUDITH

Jan Poněšický

**AGRESE, NÁSILÍ
A PSYCHOLOGIE MOCI**

TRITON

Jan Poněšický
Agrese, násilí a psychologie moci

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována, ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

© Jan Poněšický, 2005
© TRITON, 2005
Cover © Netopejř®, 2005
©Frontispice: Ludmila Poněšická, 2005
Vydalo Nakladatelství TRITON, Vykáňská 5,
100 00 Praha 10, www.triton-books.cz

ISBN 80-7254-593-0

OBSAH

Předmluva	9
Část I	15
1 Teorie agrese: vrozená pudovost, nebo reakce na frustraci?	21
1.1 Agrese coby vrozená pudová síla	22
1.2 Agrese získaná v důsledku frustrací	35
1.3 Smíšený „humanistický“ koncept Ericha Fromma	41
2 Psychodynamika agrese, druhy a formy násilí	45
2.1 Agrese a problematika osobnostních hranic	47
2.2 Exkurz: násilí v rodině, sexuální zneužívání a incest	52
2.3 Agrese a hrozba ztráty vztahovosti	63
2.4 Agrese a zachování koherence vlastní osobnosti	67
2.5 Narcismus, agrese, násilí a moc	71
2.6 Agrese a násilí na vztahově celostní úrovni	76
2.7 Dospělá konstruktivní agrese	82
3 Sociologické a antropologické pojetí agrese	91
4 Závěr: Dynamicko-systemické pojetí agrese a násilí a možnosti jejich socializace	97
5 Filosofie, sociologie a psychologie moci	109
6 Agrese, násilí a strach	129
7 Násilí na sobě. Násilí a moc v psychosomatice a psychoterapii	137
8 Zacházení s agresí ve výchově	147
Literatura	157
Část II	161
Příspěvky spoluautorů	
Agrese, násilí a německá minulost (T. Bastian)	163
Zacházení s násilím a jeho následky (G. Klüve-Schleberger)	171
Psychoanalytický rozbor totalitní mentality (O. Marlinová)	183

Agrese a moc z antroposofického hlediska (M. Seefried)	197
Etika a agresivita v podnikání (S. Hubálek)	205
Sexuální agrese (P. Weiss)	211

PŘEDMLUVA

Filosofové tvrdí, že za každou vědeckou teorii stojí určitý filosofický názor a postoj ke světu, jenž je často spolupodmíněn osobnostními preferencemi jeho autora. Podílí se na něm jeho dosavadní životní zkušenosti, které zabudovává do onoho filosofického východiska. Psychoanalytici hovoří o myšlenkové identitě, o kongruenci mezi vlastním myšlenkovým světem a předmětem zkoumání. To se týká zvláště pojednání o lidských problémech. Právě v předkládané knize se jedná o kontroverzně diskutované názory na dobro a zlo, na výchovu, spravedlnost a vzájemný respekt, jež jsou zatíženy subjektivními postoji a někdy až protichůdnými psychologickými teoriemi.

Čtenář má totiž právo se něco dozvědět o tom, jak se vyvíjel autorův postoj k násilí a moci, z jakých osobních zkušeností a světonázorových pozic vychází.

Jako mnoho mých vrstevníků jsem považoval komunistický režim, v kterém jsem vyrůstal, za diktátorský a zažil jsem mnohokrát jeho moc na vlastní kůži. V roce 1968, těsně po skončení studia medicíny, jsem založil v jihočeském kraji opoziční stranu KAN, jejímž jsem se stal předsedou. Zde jsem přišel do styku i s druhou stranou mince, s možností opojení mocí. Najednou jsem mohl zahájit kampaň na sesazení komunistických funkcionářů, vycházely články v novinách, přijímali jsme nové členy, byl jsem vyzván hovořit na celostátním mítinku v Praze na Žofíně, jehož přenos byl vysílán na Západ atd. Ještě po obsazení sovětskou armádou trval nějaký čas ten pocit síly a vlastní působnosti, takže jsem přehlédl nebezpečí politického procesu a následného odsouzení. Následovala vydanost napospas vůli komunistických mocipánů, výslechy, profesní diskriminace. Tato bezmoc v době normalizace, jakési podivné všeobecné a nepochopitelné ochromení vnuklo představu, že odpor není možný – ač i v případech mnohem horších diktatur existovala podzemní hnutí. Chtěl jsem tomu všemu rozumět, tak jsem začal v roce 1969 s dál-

kovým studiem psychologie na filosofické fakultě Karlovy univerzity, kde se tehdy ještě přednášelo podle skript z roku 1968, mj. i sociologie a politologie.

Teprve mnohem později jsem pochopil, že moc se vykonává nejen hrozbami (někomu něco vzít, nedat, zabránit či ublížit), ale i sliby a možnostmi něco poskytnout. V socialismu to byla jistota zaměstnání, zdravotní péče, penze, nezodpovědnost – stát se o všechno postaral – jakož i nejrůznější možnosti upřednostňování privátních zájmů, takže v práci si člověk často spíše odpočinul. V emigraci, a i u nás po roce 1989, jsem si uvědomil, že toto manipulování patří do jisté míry k normálnímu životu: hrozby a odměny se používají ve výchově, nátlak, intriky, prosté ovlivňování, protekce či mobbing se dějí dle sympatií a antipatií všude, v sociální i v pracovní oblasti, záleží spíše na omezení zákony a na společenské morálce.

Již během studia medicíny jsem se cítil přitahován neprozkoumaným terénem duševních nemocí, kde jsem ovšem brzy narazil na opak moci, na bezmocnost. Nechtěl jsem se smířit s tím, že tato frustrace možnosti porozumění psychickým chorobám a jejich léčení vede paradoxně ke vzdání se empatie (odspolulidštění), k mechanickému podávání tlumivých léků či k aplikaci šoků. Dodnes se zájem o schizofreniky z velké části redukuje na zabývání se chorobnými příznaky, na jejich diagnostiku, respektive na úvahy o biochemických procesech v mozku. I to byl jeden z důvodů, proč jsem po své výpovědi z politických důvodů z krajské nemocnice v Českých Budějovicích odešel na psychiatrii do Horních Beřkovic, kde mi k mému překvapení nebylo bráněno v externím studiu psychologie. Doufal jsem v působnost, sílu a moc psychoterapie. I zde jsem se setkal jak s bezmocností, tak s možnostmi manipulace či dokonce zneužití.

V českých standardních učebnicích obecné psychologie i psychologie osobnosti (Balcar, Mikšík, Nakonečný, Smékal) chybí samostatné kapitoly o agresi a násilí. František Koukolík vydal v roce 2001 knihu „Zlo na každý den“, ve které ze svého přírodovědeckého hlediska neuropatologa pojednává o agresi a násilí v pojmech poruch mozkových funkcí a struktur. Jeho pozitivistické a pragmatické východis-

ko ho předurčují k zastávání pozic a výtobytků neuropsychologie, jakož i evoluční psychologie. Uznává sice individuální, subjektivní významovost lidského prožívání i složitost interpersonálních interakcí, přesto se dle něho děje psychologické působení cestou ovlivňování genů a dále nervových spojení v mozku (str. 125). Nepatří však dle mého názoru k oněm redukcionistům, kteří, oslněni diagnostickými (např. zobrazovacími) metodami fungování mozkové činnosti, počali opět věřit v možnost převést duševní život na činnosti centrální nervové soustavy. Chtěl bych věřit, že můj příspěvek navazuje na toto pojetí a zároveň ho doplňuje o psychologickou dimenzi, např. o to, jak frustrace bazálních potřeb (jež často unikají naší pozornosti) vede ke specifickým formám agrese či potřebě násilí. Z uvedeného by mělo též vyplynout, jaké jsou možnosti jejího zvládnání, přetvoření apod. Psychika s jejím fungováním i obsahovou stránkou je zde pojata jako samostatná entita se složitou vlastní strukturou a dynamikou. Tak například touhu po sebeúctě, pravdě, bohu atd. bychom marně někde v mozku hledali, i když nepopírám adaptivní aspekt i specifickou lidskost těchto často tak mohutných tendencí, za něž byli mnozí lidé ochotni položit život. Stejně tak pro mě zůstává z materiálního hlediska tajemstvím interpersonální (jejímž jedním aspektem, reprezentací, je řeč), totiž to, co se děje mezi lidmi. Tak zůstává z neurologického i kybernetického hlediska záhadou, že člověk ihned (simultánně) rozumí tomu, co druhý říká, pochytí i celkový význam sdělovaného, vnímá i jeho chování, emoční signály, ihned vytuší, co je míněno mezi řádky i to, co je adresováno jemu osobně a proč to přichází právě teď atd. Možná, že se budou psychologové za nějakých 500 let usmívat našim nynějším hrubým materialistickým představám o lidské psychice.

Stejně tak je z hlediska dosavadního popisu fungování mozku těžko vysvětlitelné, jak se dokáže agrese ihned změnit v opak, např. následkem vcítění se do druhého, jiného pochopení situace, uvědomění si neodůvodněnosti, mylky či svého vlastního podílu na konfliktu.

Naše přední psychoterapeutka Jitka Vodňanská (osobní sdělení) udělala – opět obtížně neurofyziologicky vysvětlitelnou – zkušenost vy-

rovnání se s frustracemi všedního života i s agresí dlouhodobými meditacemi a dospěla k poznání, že

1. existuje jen přítomnost
2. vše je v pohybu, vše je pomíjivé
3. nejsem nic, vlastní sebevědomí je pouhá sebedědávka sloužící našemu narcismu
4. člověk je v podstatě sám, vše se odehrává v jeho mysli, to je jediná jistota a skutečnost
5. je nutno se naučit nic neočekávat
6. snaha někoho, něco vlastnit je nenasytná, nesmyslná a nemožná.

Znamená to vzdání se potřeb a přání a tím i vyloučení s tím spojených frustrací a agresivních reakcí? Jak rozumět tomu, že agrese u nesmírně tolerantně vychovávaných dětí spíše narůstá? Jak vysvětlit fakt, že je tomu tak i u mnoha mladých lidí, přestože žijí v blahobytu, svobodě a sexuální volnosti? Celé generace se domnívaly, že dosažení těchto cílů povede ke štěstí. Vyvolává agresi u dnešního člověka něco jiného, frustrace či nedostatek něčeho základnějšího a zároveň skrytějšího? Jedná se například o emoční izolaci a bezvztahovost, o absenci řádu ve vlastním životě na úkor postmoderního relativismu, o ztrátu ideálu a smyslu? Je náš základní a nyní široce frustrovanou potřebou přání se angažovat, budovat něco nového, probíjet něco a zažít změnu? Jsme svědky toho, že darování svobody i dostatek peněz nejsou schopny vynahradit pošramocenou identitu, sebeúctu a hrdost nad vlastním dílem, jak to vidíme v bývalé NDR, Jugoslávii či Iráku.

Přál bych si, aby tato kniha čtenáři pomohla násilí a moc prohlédnout, což je prvním krokem k tomu se jim ubránit. Zároveň je vhodné si uvědomit, jakou moc každý z nás má, jak jsou například i mocní závislí na ovládaných. Poukáží i na to, jak všichni lidé prosazují mermomocí své představy a jak snadno dochází ve výchově, partnerství, zaměstnání i politice ke zneužívání moci.

Mé filosofické východisko nechť posoudí k tomu povolání; sám bych je označil jako konstruktivismus, s tou výhradou, že naše konstrukty reality nejsou libovolné, nýbrž omezené naší lidskou výbavou (schopnostmi a motivacemi) a že mají za úkol co nejlepší přizpůsobení se stále se měnícímu světu okolo nás (evolucionismus). Z tohoto zorného úhlu vidím smysl humanitních věd ve stále novém pochopení reality, jež by skýtalo lepší možnost řešení současných problémů. Je mi blízký i fenomenologický přístup zabývající se ontologickými, obecně lidskými problémy a teorií poznání.

Při korektuře textu jsem zjistil, že některé pasáže vyznívají poněkud těžkopádně, za což se čtenáři omlouvám; přece jenom je znát, že žiji již od r. 1977 v cizině.

ČÁST I

ÚVOD

Snad žádné jiné téma není tak často předmětem diskusí, námětem filmů, her, knih či básní a též hlavní ideou náboženství i pohádek jako téma boje dobra se zlem, lásky a nenávisti, téma věrnosti a zrady, života a smrti. (Například nejvíc vražd i sebevražd má v pozadí zhrzenou lásku, žárlivost, zklamání a opuštění). Mnohé ideologie, včetně křesťanství, vidí pokrok ve vývoji lidské společnosti, v postupném vytváření spravedlivého, mírumilovného společenského řádu, jak si to na svůj štít napsala francouzská revoluce: svoboda, rovnost, bratrství. A přesto, již během revolucí a ve jménu těchto vznesených cílů dochází takřka obratem ruky k nebyvalým krutostem, ať již ve Francii, Americe či Rusku, s následným útlakem lidí odlišného smýšlení, národnosti, vyznání či barvy pleti. Jak si to lze vysvětlit a jak tomu lze čelit? V současné době se dějí ve jménu nacionalismu či svatých válek neuvěřitelné krutosti, jedno násilí má za následek ještě smrtelnější odplatu.

Tím víc udivuje, jak málo se lidé včetně politiků zajímají o výsledky psychologických a sociologických výzkumů týkajících se agrese a násilí, a jak to málo, co se dostane do obecného povědomí, se realizuje v praxi. Téměř neexistuje účinná legislativa a kontrola mající na zřeteli zamezování agrese v rodinách; dle nezávislých zdrojů a odhadů trpí 20–30 % lidí nejrůznějšími krutostmi, od ponižujících trestů dětí až po znásilňování v manželství či sexuální zneužívání nezletilých. Teprve pozvolna se zavádí do škol učební předmět etika, jejímž obsahem je výchova k humanistickým ideálům, s čímž souvisí i naučení se takovému zacházení s agresí, při kterém by nedocházelo k násilí. Namátkou lze uvést senzibilizaci v encounter skupinách, vciťování se do druhého, uvědomování si subjektivity vlastních názorů, respektování mínění a způsobu života druhých, učení se konstruktivní kritice, disputaci i sebekritice, důraz na úctu i sebeúctu, vlastní odpovědnost, na hlas svého svědomí, vytváření vlast-

ních hodnot a nepodřizování se vnější autoritě, módě nebo ideologii. Snad nejdůležitější je rozpoznat svůj vlastní sklon k agresii, což by mělo vést k tomu, že se jí podíváme odvážně do očí, že zřetelně nahlédneme, kolik natropí jiným bolesti, frustrace, či jak narušuje vztahy, že se jí vzepřeme či ji dáme do služeb správné věci: ať již sebeobrany či boje proti bezpráví, pomluvám, násilnostem, za pravdu atp.

Bagatelizování či potlačování agrese nikam nevede, leda k jejímu vyústění v zastřeně a tím často i zhoubnější podobě. Příklady nabízí historie přemíru: Kristus hlásal lásku, byl však i odvážný. Pozdější křesťané vytěsnili jeho protestní postoj a převzali pouze mírumilovnost, často až poslušnost; odsuzovali agresii, a na druhé straně vedli křížové války či upalovali čarodějnice; i ono líčení pekla za spáchané hříchy má v sobě značný agresivní náboj. V běžném životě vede děláním pouze dobra, nastavení zlu i druhé tváře spíše k jeho šíření než k obrácení hříšníků na dobrou cestu. Je to zvláštní, jak se nám, pokračovatelům křesťanské tradice, přičí uznat zlo v sobě samých, ač teoreticky uznáváme hříšnost, zpověď, odpuštění a odčinění. Sebekritické přiznání odpovědnosti za pochybné chování se vydává většinou za pomýlení. I politici se distancují od chyb, minulých i současných nepravostí či od historického násilí vlastního národa, raději hovoří o „ose zla“ jinde, o neuvěřitelných zverstvech a boji proti terorismu, jenž se stává jakýmsi symbolem se svým vlastním autonomním životem a slovníkem. Nezbyvá pak nic jiného než se od tohoto nepochopitelného zla distancovat, ať již potlačením či odštěpením v sobě samém, nebo projekcí do druhých. To poslední odůvodní vlastní násilí, agresivní úmysly jsou delegovány na protivníka. Střep ve vlastním oku se stane břevnem v duši nepřítel. Není pak jiného východiska než vzájemný boj. Podobný princip vlastního sebekritického pohledu měl na mysli jistý známý americký kriminolog, který prohlásil, že nejpodezřelejší jsou mu lidé, kteří nikdy nemysleli na to nikoho zabít – tím nepřipravenější se stali tváří v tvář příslušnému prudkému destruktivnímu impulzu, jemuž tím spíše podlehli.

Samozřejmě je veřejnost často oprávněně skeptická k názorům psychologů, jež se často mění či se neosvědčují v praxi. Bylo tomu tak např. v případě extrémně antiautoritativní výchovy, o čemž se rozeptáme v dalším textu, stejně jako v různorodosti názorů na politický extremismus, zvláště levicový, na pornografii či akční filmy. Zde se například ukázalo, že spíše než k odreagování „přebytečné agrese“ dochází ke snížení prahu pro násilné a kriminální chování, že se jedná o subtilní učení, o racionalizaci takového chování a nápodobu. Jiný vlivný a kontroverzně diskutovaný psychologický směr tzv. pozitivního myšlení sugeruje možnost a správnost pouze kladného přístupu k sobě samému i druhým, vše ostatní je vydáváno za deformaci zásadně pozitivního založení člověka.

1 TEORIE AGRESE: VROZENÁ PUDOVOST, NEBO REAKCE NA FRUSTRACI?

Ve volné návaznosti na poslední odstavec úvodu lze i zde konstatovat nejednotnost psychologického názoru na tuto principiální otázku. Ba co více, mezi zastánci vyhraněných názorů na příčiny a povahu agrese dochází k nelítošným bojům, což zřejmě souvisí s daným tématem. Zjednodušeně jde o to, zda je agrese lidskou konstantou, či zda je reakcí na frustrace, tj. získanou vlastností, zda je tudíž naučená a tím pádem změnitelná. Zastánci pudové teorie jsou většinou označováni za konzervativní, zastánci vlivu prostředí za pokrokové. Samozřejmě se psychologové zdůrazňující nevyhnutelnost a stálou přítomnost agrese v nás nepovažují za konzervativní v negativním slova smyslu, nýbrž za realisty, kteří nic neidealizují a tudíž nepodceňují a tím spíše hledají reálně možné cesty, jak se s agresivním potenciálem v člověku konstruktivně vyrovnat. Pravděpodobně hraje v tomto střetu názorů na agresivitu i strach z ní, pod jehož vlivem tendují lidé (emočně-regresivní reakce), psychology nevyjímaje, k pokud možno jednodušším a často zjednodušeným řešením. Je absurdní, že se sami dopouští násilí, znásilňují fakta tak, aby odpovídala jejich názorům. Ono zjednodušení – zde i názorů protichůdného tábora – lze vystopovat na obou stranách: jedna námitka zní, že když je agrese výhradně vrozená, nedá se na chování, které podmiňuje, vůbec nic změnit, a tím se omlouvá (biologizuje) příslušná odpovědnost za toto chování. Opačná námitka, kritizující představu, že vše je naučené, zpochybňuje s tím spojený závěr, že lze agresivní chování a násilí skrze správnou výchovu a vhodnější sociální podmínky snadno a beze zbytku odstranit. Výchovná praxe tuto domněnku nepotvrdila, ba přinesla často i opačné výsledky. A tak jedním tématem této knihy bude i možná syntéza, respektování a vzájemná souhra vrozených i získaných vlivů.

Mimo jiné existuje podobné dilema v otázce změny osobnosti i během psychoterapie, totiž nakolik je nejdůležitějším terapeutickým faktorem emoční, vřelá akceptance od terapeuta, tj. nová pozitivní

emočně korektivní zkušenost s ním či ve skupině (vliv prostředí), či zda je důležitější vhléd do vlastní konfliktní problematiky, naučení se žít s problémy, zde s agresivními tendencemi. Zjednodušeně řečeno jde o terapeutický postoj k pacientovi: láska (akceptance) versus konfrontace. K tomu lze poznamenat, že je třeba se řídit psychologií pacienta; jednoho mohou vést pozitivní zpětné vazby k ještě větší závislosti či narcismu, u druhého může vést konfrontace ke zhroucení. Na druhé straně jde i o ideologickou nezaújatost a o osobnost psychoterapeuta: jednomu se přičítá představa, že se například u mnoha depresivních pacientů jedná o potlačované nepřátelství a zhoubnou závist, druhý se opět nechce vystavovat intenzivnímu vztahu a závislosti, je mu bližší objektivní psychoterapeutická technika, zdá se mu vhodnější „neutrální pozice“, přísná analýza či kognitivní behaviorální strategie, bez ohledu na komplikovanost vztahu, jež je pokud možno z psychoterapie eliminována.

V dalším textu uvedu stručně dosavadní teorie agrese s krátkými vlastními komentáři.

1.1 Agrese coby vrozená pudová síla

Agrese se většinou definuje jako psychologická (emočně motivační) mohutnost, jež má za cíl poškodit přírodu, věci, lidi nebo sebe samého. Z psychologického hlediska je chápána coby vrozená vlastnost či reaktivní připravenost, jež je člověku vlastní a tudíž eticky neutrální, sloužící k adaptaci, udržení života, např. získání obživy, sebeprosazení či obraně.

Agrese je vlastně pouhé cizí slovo, nevjadřující žádný zážitek nebo druh chování. Je spíše abstrakcí zahrnující jisté emoční stavy a vnitřní impulzy k jednání, jako např. zlost, vztek, zuřivost, nepřátelství, pohrdání, to vše spojené s určitými představami nebo fantaziemi – někomu se pomstít, někoho zabít, zničit, pomluvit, znemožnit, jakož i s chováním, jímž je někomu způsobena újma; to vše většinou negativně hodnoceno, ačkoliv může být agrese i ve službách dobré (spravedlivé) věci (boj za svobodu, boj proti zlu atd.). Stejně nejed-

notný je i evoluční původ agrese, zda se jedná o teritoriální rivalitu, rivalitu o potomstvo, sociálně-hierarchickou agresi, snahu získat to, co jeden potřebuje, a vlastní druhý, či se jedná dokonce o akt uchvácení cizího života (M. F. Hirigoyen, 1998). Ke konci knihy se budeme zabývat i současnou diskusí a možnými východisky týkajícími se dynamiky a struktury agrese.

Podle Konrada Lorenze (1963) se u agrese nejedná primárně o pouhou reakci na příslušný podnět, např. ohrožení, nýbrž o pudové, neustále znovu narůstající vnitřní napětí, jež hledá ve svém okolí příležitost k vybití. Tento biologický proces zajišťuje přežití individua i druhu a přispívá k selekci nejsilnějších, a to jak z hlediska odolnosti a zdraví potomků, tak z hlediska obrany samice a rodiny. (Kdyby tomu tak nebylo, byli by jedinci vydaní napospas tomu, co se v určitém společenství naučili.) Hrozbou násilí se zachovává i stabilní hierarchický pořádek ve společnosti; příslušné rituální chování posiluje vztahové vazby důležité pro přežití sociálního útvaru.

U lidí, zvláště v civilizovaných zemích, na základě smluvních norem nenásilného spoluzití chybí dostatečné množství podnětů a příležitostí k agresi (v pozitivním smyslu k prokazování odvahy či k zažití dobrodružství). Proto si sami, jaksi uměle, vytváříme specificky lidské konfliktní a kompetitivní situace, dochází ke vnitrodruhové agresi, k válkám. Z tohoto hlediska bude agrese i nadále všudypřítomná a paradoxně tím nesmyslnější, absurdnější a nepřírozenější, čím více se bude společnost snažit o nastolení mírumilovných podmínek. Je zvláštní, že přes tento jednoznačný závěr Konrad Lorenz na konci svého díla v r. 1963 uvádí, že věří v sílu lidského rozumu, v moc selekce a tudíž doufá, že rozumnost v této selekci zvítězí. Tímto optimistickým výhledem si však neprotiřečí, pakliže onu rozumnost nechápeme coby jednoznačné řízení se dle racionální logiky, která by například dokazovala, že smířlivé a tolerantní spoluzití má nesporné výhody před použitím násilí. Opravdová rozumnost bere v úvahu nezkrášlenou realitu, zde vzhled do přirozenosti člověka. Pouze bere-li se tato v úvahu, lze diskutovat o co nejvhodnějším (tj. opravdovému člověku odpovídajícím) sociálním uspořádání. Pro-